

Barn inför döden

Det är ett av gammalt känt faktum, att även mycket små barn ibland kan ha en bestämd förkänsla av sin förestående död.

Catharina Dahlberg, prästdotter från Forshem på Kinne-kulle, dog vid 3 års ålder på 1940-talet efter en mycket svår sjukdom.

Catharina var ett tidigt utvecklat barn. Hon kunde som treåring ord och melodi till över 40 sånger, och vad märkligare var, hon sjöng rent. Hon var ostyrig och klåfingrig, men kom med överraskande frågor och reagerade på ett för sin ålder märkligt sätt i nya situationer. När hon med lite kläder, ett par bilderböcker, en trasdocka och en leksakshund skickades till sin mormor för att vara henne till tröst under en svår tid, fattade hon sin uppgift och tog den på allvar. En gång stod mormor i telefon och grät. Genast sprang Catharina ifrån sin matportion och tog henne i handen. Så stod hon tills samtalet var slut och hon fick trolle bort mormors tårar.

Catharina fick en liten bror, som blev svårt sjuk, och då förstod hon att ingen därhemma hade tid med henne. Hon klev upp i sin lilla säng, och där satt hon i timtal alldeles ensam och bara sjöng. "När lillan kom till jorden" var hennes älsklingsång, och när hon kom till sista strofen, sjöng hon med särskild förtjusning:

Och därför, säger mamma,
så är jag nästan alltid glad:
jag tycker hela livet
är som en solskensdag.

När Catharina en januaridag var så sjuk att hon måste till lasarettet, bad hennes mor henne säga till sin lillebror att hon snart skulle komma igen. Men hon ruskade på huvudet och sade mycket bestämt: "Nej då!"

Och hon kom inte hem, förrän hon kom i en liten vit kista.

Det har också alltid väckt förvåning, att även ganska små barn kan uthärda svåra lidanden och modigt gå i döden, när de hade kunnat rädda sitt liv.

Scriver, en tysk 1600-talsförfattare, berättar från turkarnas förföljelser mot de kristna armenierna, att år 1651 en pojke i 10-12-årsåldern torterades för att förmå avsvärja sig Kristus. En dag flådde man av honom huden från halsen till midjan. I detta tillstånd fick han tillbringa natten, och nästa dag erbjöds han slippa vidare tortyr om han avsvor sig sin kristna tro. Hans mor tillkallades och bad honom bevekande att göra sina bödlar till viljes. Pojken svarade:

"Hittills har jag utstått allt detta och ämnar i fortsättningen utstå allt som man har i beredskap för mig, men intet gör mig så ont som att min egen mor ber mig förneka min Frälsare."

Han utstod tåligt ytterligare tortyr, till dess paschan befälde att man genom halshuggning skulle göra slut på hans lidande. Detta hände i Diarbequir i nuvarande Irak.

Från våra dagar berättar Richard Wurmbbrand en liknande händelse i Sovjetunionen. En liten pojke torterades i sin fars åsyn i syfte att få fadern att göra ett önskat uttalande. När fadern höll på att ge efter sade pojken: "Jag vill inte ha en förrädare till far!"

(Sven Danell: SAGT INFÖR DÖDEN)